

VERONA ŠTRBA ŠKULTÉTY

PANI
GANGSTROVÁ

Pani Gangstrová

Verona Štrba Škultéty

Pani
Gangstrová

slovar

Text © Verona Štrba Škultéty 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3494-4

O čom snívajú dievčatká

Ja. Aká som a prečo píšem, dúfam, časom zistím aj sama. Čo určite viem, je, že moje vysnívané predstavy sa ešte nikdy, ale nikdy nestretli s realitou. Takto som si to vysnívala ležiac vo vani a obzerajúc si nechty na nohách. Ako to bolo naozaj, dočítate sa postupne.

November

Bláznivé, bláznivé dni. Zima, dážď, vietor – ako z reklamy na lak na vlasy Taft. Šéf na mňa do nemoty reve, nič nie je dobre, všetko musím stokrát opravovať, ešte aj obyčajné štvorstranové noviny mi šestnásťkrát vráti. Nič to, budujem si kariéru za veľmi slušné peniaze. A navyše, pracovný čas od pol deviatej do tretej je fakt na obesenie skvelý. Vydržím.

December

Moja krvopotne vybudovaná kariéra začína stagnovať. Teda nielenže nenapreduje, povedala by som priam, že sa rúti(m) do záhuby. Nenávidím svoju prácu, nenávidím svojich kolegov s výnimkou dvoch, nechcem tam chodiť, budím sa ráno s odporom

a pripadám si navyše strašne, ale strašne škaredá. Vydržím?

Január

Doma. Nevydržala som. Pečiem buchty, liečim si močové cesty a súčasne brutálnu chrípku a rozmýšľam, čo s načatým životom. Dobré, tak takto nie. Kariéra je teda načas definitívne v keli. Frajer tiež, bohužiaľ. Ale buchty a žemle už mám fakt vypracované takmer do dokonalosti. Rovnako aj sviečkovú a žemľové knedle.

Február

Tak, a zase som to ja, dlho som si tie močové cesty doma neohriala. Makám ako otrok v kancli s osemdesiatimi ľuďmi, chodím zase pekne oblečená, mejkap ako z prehliadky, každého ráno pozdravím, opýtam sa, ako sa má, či už sa mu uzdravil pes alebo kedy ide na operáciu pruhu, či už mu zvýšili plat, alebo ako to má teraz doma s rodičmi, všetko pekne stíham, sú zo mňa nadšení a ja som na seba hrdá. Veľa sa učím, veľa musím vymýšľať a teším sa z toho. Vydržím.

Marec

Hm, čo takto zmeniť životný štýl? Vybodnúť sa na kariéru, veď aj tak môžem skákať len do výšky svojho platu, čo rozhodne nie je toľko, ako oni pískajú. Bude z toho zle, už teraz to cítim. Asi nevydržím.

Apríl

Snívam o tom, že upratujeme ten starý dom ako bes-ní. Môj *on* sa o mňa príkladne stará, vláči a muruje ostošesť a ja sa už teším, kedy sa zase začnem reali-zovať s tými buchtami. Mala som ho vysnívaného už dávno, a tak teda prečo nie. A prečo nie po hlave dole. A so všetkým. Upratujeme dom po jeho babke, bor-delu na Máriu... Ale čistého. Asi sa teším.

Máj

Stavia si kováčsku dielňu. Milujem ho aj za toto. Tak že by som nakoniec išla ja „veliká kariéristka z ve-likého malomesta a malého veľkomesta na dedinu pestovať šaláty a oharky a nalievat mačkám mlieko a hovny po sliepkach zametat? Ná, prekrista, voláko ma tá precctava mátá a láká, by som povedala priam fčul“.

Jún

Kúpime si Žofinku v župane (pracovný názov pre špatnúcha, teda dieťa). Moja kariéra je definitívne v... no, tam. Predstavujem si romantické letá pri rybníku, komáre nás pôjdu zožrať ešte viac ako teraz, Žofinka bude celá doštípaná, on bude do nemoty búchať kla-divom po železe, za čo nás budú susedia nenávidieť, a ja mu budem nosiť tie buchty do dielne. A potom sa zobudím a ruka v šerbli. Moja „vyženená“ dcéra sa na

mňa bude odúvať, lebo nie som ako jej mama a pobije sa so Žofinou, lebo jedna chce a druhá už zrazu nechce fialovú izbu. Budú sa biť aj o bábiky a trhať si vlasy. A ja si spravím kávu, riadneho turka, sadnem si na schod pred vchodové dvere, poškriabem si nohu doštipanú od komárov, zapálím si cigaretu a v mami-nom modrom froté tielku s vyblednutými kreslenými korčuľami budem hľadiť do diaľky, až kým nepríde on, celý špinavý a spotený, a nesadne si ku mne. Spýta sa, aký som mala deň, špinavou rukou mi odhrnie vlasy z čela, pohladká ma po líci, a ja poviem, že výborný a že dievčatá sa celý deň pekne hrali. Tak to rád počujem. A objíme ma okolo pliec. A necháme sa štípať komármi v tom tichu popretkávanom fidlikaním svrčkov v georgínach v prednej záhradke až do neskorej noci.

Krúťí realita a. k. a. morčacia šunka

Tak znova a teraz už naozaj. Apríl. Zima ako na Sibíri. A my že teda dobre, keď sen, tak si ho splňme. Aj keď nie je spln. Našli sa dvaja šialení gangstri a vytvárajú duo, ktoré asi bude ťažké poraziť. Okrem prípadu, že by nás tá opustená stará chajda, ktorú nám požičia jeho rodina na neurčitý čas len za cenu energií, premohla svojimi skrytými pôvabmi.

Teda testujeme ako a koľko a za koľko. A na ako dlho.

Prvý deň

Tak teda prvý neoficiálny večer na vidieku. Testovací. A prvá noc. Susedov pes ručí ako krava a my sa prechádzame po záhrade a jeme bagetu s morčacou šunkou so surovou cibuľou. Nevieam, či to bol nápad, ale sme naň hrdí. Ja potom bojujem s roky nepoužívanou kúpeľňou a zisťujem, že neinvazívne metódy z čias našich starých mám si s vaňou neporadia. Keď už mám zodraté celé ruky, odhodlane prášok z vane opláchnem a za zvuku tentoraz nie ručiaceho psa, ale svojich vlastných drkotajúcich zubov sa zvládnem osprchovať. O chvíľu tam už ručí môj Gangster, ktorému vylietajú oči a celý sa trasie. Noc v posteli v totálne zapratanej spálni medzi rybárskymi udicami a kosačkou, v príjemnej vôni nafty, ktorú môj Gangster skladuje v chodbe, keby náhodou prišla vojna. Ranná cesta do práce niečo vyše pol hodiny, tak sme spokojní.

Druhý deň

Neplánovali sme to, ale po práci (nie, výpoveď som nedala, nie som magor) zase skáčeme do auta a šup – makať na našom sne. V dome dlho nikto nebýval a v podstate bol využívaný ako sklad. Každý doň doniesol to, čo vo svojom obydlí nepotrebuje. Tí, čo

z neho odišli, z nepochopiteľných dôvodov svoje veci nechali tiež tam. Každý v ňom nechal svoju minulosť, ktorá sa teraz po otvorení dverí pobije s prítomnosťou. S dneškom. Pes dnes ručí menej, ale zato susedov kohút sa zbláznil a kikiríka o pol ôsmej večer. Tentoraz som pripravená. Kuchynská linka, kúpeľňa aj záchod dostávajú zabrať. Savo je predsa len savo. Cez záclonku na kuchynskom okne sa občas pozriem na dvor, kde vidím pána Gangstra, ako stojí pred polorozpadnutou šopou s neprítomným výrazom v tvári a díva sa. Pomaly, bez pohybu. Ako jašter. Acidko v bodkovanej šálke. Večer ešte dvakrát po sebe synchronizovanými pohybmi za sústavného smiechu drhneme vaňu. Po tejto preukrutnej činnosti Gangster na mňa pozrie, schmatne bundu a vyhlási:

„Idem do krčmy ožrať sa. A potom dôjdem, zbijem ženu a deti a pôjdem spať, to sa tu tak robí, na dedine. Budem sa v krčme rozprávať, čo majú chlapi doma, ako im pribrala žena na rukách, narástol jej kuchárkin triceps, ani tie stehná nie sú ako kedysi...“

Ešte skusmo hodí otázku do pléna, či nebudeme chovať holuby, a na chvíľu zmizne. Nie do krčmy, len na dvor. Keď už unavená na smrť pozerám do monitora (dobré, a druhým okom na telku, musím sa trochu socializovať), príde môj Gangster za mnou s detským výrazom v očiach a spýta sa:

„Môžeš ísť na chvíľku so mnou?“

Zavrčím, že teraz nie.

„Aaale, na chvíľku.“ Chytí ma za ruku, vyvlečie ma na dvor a povie: „Pozri, hviezdy.“

Oteplilo sa.

Gangster vo vode

Výhodou bývania v garsónke je, že na toho druhého stále vidíte. Prídete domov a hneď vidíte podľa topánok zaberajúcich pol chodby, či už je tam. Presne viete, kde je a čo robí, viete, čo jedol aj koľkokrát, aj to, či sa už sprchoval, alebo či má hnačku. Dobre sa poznáte. Niekedy možno lepšie, ako by ste chceli.

A zrazu dom. Niekoľko izieb, záhrada, pivnica, špajza, kôlna... Môže byť prakticky kdekoľvek. Chodíte po celom tom tmavom a zatiaľ neprebádanom brlohu a hľadáte ho. Gangstra. A nič. Všade ticho. Neskoro večer. Napadne vám kúpeľňa, už ste išli okolo, ale popod dvere nebolo vidieť svetlo a voda netiekla, teda ste dvere neotvorili. Spravíte to teraz. Pomaly, so strachom, čo sa asi mohlo stať.

Vo vani pri svetle troch socialistických náhrobných kahancov rozložených na tom mojom vydrhnutom umývadle stojí namydlený pán Gangster, opäť sa trasie ako malý drahý pes, a vodu na seba nepustí, lebo nevieme, či už nie je plná žumpa. Keď vyhlásim,

že si chcem umyť vlasy, voda-nevoda, pustí ju naplno a dokonca mi vlasy umyje. Takí sú dnešní gangstri. Drsní a mokří. Teda, zatiaľ mokří, ale k tomu drsnému looku by určite pomohlo spustiť sa zadkom po vani rozožratej vodným kameňom, a potom sa už netreba šúchať ani o brizolit.

Ráno ešte skeptický pohľad na kuchynskú linku. Ale hej, je o niečo čistejšia... A cesta do práce dvadsať minút, vrchol blaha. Zdá sa mi to dokonalé.

Ale jóóój

Späť do civilizácie. Ešte kým sa dá. Rýchly sobotňajší slniečkový deň strávený s mojimi rodičmi a davmi handierchtivých hysterikov v Parndorfe. Zlatý vidiek! Ľudia sú schopní pre jedno tričko azda aj zabiť. No ale nové prostredie volá, takže musím šatník doplniť o nové kúsky z kolekcie Dedina jar – leto. To sa azda dá pochopiť.

Dnes je taký trochu iný deň. Ráno cestou do kúpeľne si všimnem na skrinke ulepený pohár od piva. Taký sme doteraz nemali. Na otázku, či ho pán Gangster včera v krčme ukradol, vypleští na mňa tie tmavé okále a s výrazom decka, čo práve podpálilo koberec pod záclonou u sesternice v rohu obývačky, vážne vyhlási:

„Neukradol som ho! Oni mi ho dali. Povedali, že už som z neho pil a už by ho nemohli dať nikomu ďalšiemu.“

Potom mi spraví raňajky, tisíckrát sa rozlúčime a každý si ideme po svojom. Aký nezvyk.

Na scéne sa dnes po prvýkrát nášho gangsterského vzťahu objavuje aj moje „vyženené dieťa“, čo mi zase len tak mimochodom pripomenie fakt, že nie sme dvaja, ale traja. Že raz budem macocha. Že budem občas tá zlá, ktorá núti upratovať a z času na čas niečo zakáže, aj keď na to nemá právo. Alebo že to možno spolu aj zvládneme a že možno onedlho budeme chodiť na kávu a obzerat' pätnástročných gangstrov s dredmi.

Videli sme sa len raz dávno... Viem iba, že je krásna a zbožňuje fialovú farbu. Je to však teraz malý smútok, zomrela jej babka a zle to znáša, a tak pán Gangster teraz asi na chvíľu nebude gangstrom, ale naozajstným ocošom. A ja som... slamená vdova.

Ležím si na posteli vo svojom prenajatom minibyte, ktorý ešte stále mám, keďže sme obaja v procese presunu zo svojich minibytov na ťažký a ďaleký vidiek, a je mi... neviem. Celé sa mi to vybavuje znova. Aj mne zomrela babka. Prababka. Už sú to tri týždne, a mne sa stále zdá, akoby to nebola pravda. Akoby tam tá spiaca pani v tej maličknej truhle, ktorú pochovali spôsobom, aký si teda nezaslúžila ani náhodou,

vôbec nebola ona. Moja babka bola predsa dáma. Do poslednej chvíle. Nebola by si len tak ľahla v tom starom sivom kostýme a bez prsteňov do nejakej truhly! Aj po deväťdesiatke si lakovala nechty, všade po byte mala flakóny s voňavkami a rúže, a najväčšiu radosť jej vždy spravila nová blúzka alebo kabelka. Raz len tak sedela, a zrazu pozrela na moju mamu a spýtala sa: „Dobre mám hlavu?“ Asi by neprežila, keby vyšla von strapatá.

Motám sa po byte, jem bábovku, dívam sa na fotky, ktoré mám poukladané na skrinke, pozerám babke na ruky, nos, čelo, skúmam gény, rozmýšľam, či sa aspoň trochu podobáme, dívam sa jej do očí a na ten jej záhadný úsmev, ktorým si zakryla tvár vždy, keď vedela, že ju fotia. A nielen vtedy.

Dnes spím sama. Napadlo mi, aké by to asi bolo, keby Gangster ostal v Bratislave a mňa by nechal cez noc samu tam na dedine, len s tým ručiacim psiskom a trafeným kohútom. Dobre, dobre, viem, že by to nespravil, ale čo keby... Bála by som sa v tom dome sama? A čoho vlastne? Prečo sa ľudia boja?

A zase som si na ňu spomenula. Ako miliónkrát každý deň. Keby som sa babky opýtala, či by sa ona bála, pohodila by hlavou do strany smerom odo mňa, pričom by ju trochu zaklonila, a rázne by povedala: „Ale jóóój!“ A potom by po chvíli ticha dodala na mar-

go mojich obáv: „Nad hovadinami ani nerozmýšľaj, to nech druhí rozmýšľajú.“

Raz budem taká aj ja. Múdra, pokojná, vyrovnaná, čestná, spravodlivá a vtipná. Veľká. Ale kedy už?

Každý večer, keď si položím hlavu na plece môjho Gangstra, sa potichu pýtam do tmy:

„A nie je jej tam zima...?“

On ma pohladí po tvári, pobožká ma do vlasov a povie:

„Jej je už dobre...“

Je možné, že už nie je?

Do izby mi vletí prvá mucha.

Ako sme boli prekvapení

Pán Gangster celý deň pracuje. Teda skôr sedí a čaká v meste, kým sa jeho šéfovi – veľvyslancovi – uráči pustiť ho domov. Keď upracem a navarím a všetko to, čo šikovné dievčatká robia (dobré, predvádzam sa, no bóže), a prekonám svoju neskutočnú lenivosť, rozhodnem sa ho prekvapiť. V aute mám prázdnu nádrž už niekoľko týždňov, tak sadám na trolejbus a rútim sa do mesta. V polovici cesty mi zazvoní telefón. Pán Gangster sa pýta, kde som, lebo on ma chcel tiež prekvapiť, tak už je doma... Vystúpim na zastávke pri

autobusovej stanici, sadnem si na zábradlie a chytám bronz, kým čakám na pána Gangstra, ktorý pred domom sadá znova do auta a ide si po mňa. A tak sme boli prekvapení.

Keď prekročíme prah nášho dočasného bratislavského obydlija, prihovárom sa Gangstrovi:

„Uvarila som, lebo mali pekné mäso. Jáj, a mäsiar je do mňa zaľúbený...“

„Kto zase?“ vzdychne.

„No mäsiar! Vždy, keď tam prídem, zakričí cez pol predajne, že dobrý deň, krásna slečna, áno, to masťné vám takto pekne odkrojím, a keby priateľ dnes neprišiel na večeru, ja prídem rád. Aspoň som si istá, že kupujem čerstvé mäso. Dnes mi vnútil dokonca aj igelitku, lebo som chodila po obchode na sedláka bez košíka (stratégia, aby som nenakúpila hovadiny, ale len to, čo skutočne potrebujem a odnesiem, ale to mu vysvetľovať nebudem), takže potom som chodila po obchode s igelitkou plnou blbostí, a keď som to z nej pri pokladni vykladala a vzápätí do nej zase nakladala, predavač za pokladňou sa tak zvláštne pozeral. Neviem prečo.“

Ráno sa pán Gangster znova zamýšľala nad stratégiou nakupovania:

„Hmmm... budem s tebou chodiť asi všade. Teda okrem toho mäsiara. Ten, keby ma s tebou videl, spýtal by sa: ‚Krásna slečna, a vy ste s týmto chudáčis-

kom z ľútosti? Pozrite sa, okrámam vám takéto pekné mäsko, a dajte potom kúsok aj jemu.“

Ako sme tankovali

„Musíme natankovať.“

Táto veta padne za večer strávený v meste ešte asi stokrát. Bežná činnosť, nevyžaduje nič špeciálne. A táááák sa nám nechce. O trištvrte na jedenásť sa teda vydávame za ďalším dobrodružstvom.

Bežní ľudia tankujú tak, že sadnú do auta, idú na benzínovú pumpu, strčia hadicu do nádrže a je to. Lenže to nie sú správni gangstri. Správny gangster nakupuje naftu od všelijakých námorníkov, keď sa dá kúpiť lacnejšie, potom ju skladuje v dome, ako keby mala prísť vojna, smrdí z toho celá chodba, pochopiteľne, a tankuje zásadne v noci a zásadne na parkovisku pred bratislavským činžiakom. Vyberie hadicu, kanister s naftou a neidentifikovateľný drevený objekt veľkosti poníka, ktorý nájde vzadu v aute, postaví kanister s naftou na podstavec (stále mám dojem, že spadne, ale jemu nespadne nikdy nič, a potom vyzerám fakt nemožná), trochu nadáva, potom hadica, potom zase trochu nadáva, potom trepe hadicou v kanistri hore-dolu a strašne sa na tom baví, potom zase trochu nadáva a už sa baví menej. Keď

zistí, že naozaj to takto nepôjde, pritvrdí. Vyberie hadicu, vyleje asi liter nafty na bok auta a na zem, chvíľu sa mrví vzadu v aute, až kým nenájde lievik, pripevní ho do nádrže a leje. A leje... Občas niekto prejde okolo, ale keďže sme za kríkmi a vyzeráme ako bezdomovci (keby vedeli, že momentálne ešte stále žijeme na troch miestach naraz), nevenujú nám pozornosť. Pri vyťahovaní lievika z nádrže som užitočná a oblejem pánovi Gangstrovi nohy. Pokojne prehodí, že nafta sa ťažko perie.

Ráno po našom večernom dobrodružstve sa pán Gangster pozrie do zrkadla a prehodí:

„Idem sa umyť a hodím sa dole hubou na schody.“
A ďalší deň sa môže začať.

Ako sa pán Gangster stal pánom Gangstrom

Prečo gangster? Je fakt taký zlý? Fakt chodí po nociach do krčmy? Robí aj nejaké podvody? Hádám ti ho nezavrú?! Toto sú veci, ktoré ľuďom štandardne napadnú, keď im poviem, že žijem s naozajstným gangstrom. Musím sa smiať. Mať doma gangstra a musieť vysvetľovať, že ten váš je jediný a pravý pán Gangster na celom svete, vyžaduje dosť námahy, ale keďže som do toho vhupla dobrovoľne, priblížim

vám strhujúci a hrozivý príbeh mladého bratislavského gangstra.

Ako sa teda obyčajný človek stane gangstrom a čo na to potrebuje?

Sprchujem sa. Horúca voda, všade para, nič nevidno. Parádne dlho. Zastavím vodu. V byte ticho. Keď vyjdem z tej sauny, zbadám pána Gangstra, vtedy ešte obyčajného chalana z Petržalky (ale teda ozajstného Bratislavčana, jediného, ktorý na planéte ostal, aj s jeho nefalšovaným „né“ a drzáckym parkovaním a nožom vo vrecku každých nohavíc), ako leží na posteli, diaľkové v ruke, bordel všade naokolo, a sústredene sa díva. Otočí hlavu. Pomaly. Ako plaz. Had. Len pozerá, ani nedýcha. Po chvíli smrteľne vážne vyhlási:

„Chčeeem byť gankšteer... Potrebujem len takéto oranžové tepláky, aha, a musím sa dať potetovať...“

Pozerá ďalej. Dokument o väzňoch na Discovery.

Keď to skončí, ide sa osprchovať. Zamyslený. Po návrate prehodí viac než sklamaným tónom:

„Veronki, ja asi nie som gankšter, vyzliekol som sa a nie som potetovaný.“

Uistím ho, že to určite nie je chyba, a potom si spoločne zadovážime kožené bundy. Pravé gangsterské.

O pár dní neskôr mu kupujem v DM drogérii detské tetovačky a v C&A náramok skutočného gangstra.